

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันว่า "อนาคตของชาติขึ้นอยู่กับสภาพของเด็กในปัจจุบันอย่างมาก เพราะการที่จะพัฒนาประเทศไทยให้ก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจที่มีอยู่มาไว้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด¹ และเด็กก็คือบุคคลซึ่งจะก้าวขึ้นมาเป็นทรัพยากรบุคคลอันสำคัญที่สุดของประเทศที่จะช่วยในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญต่อไป ซึ่งการที่จะช่วยให้เด็กเจริญเติบโตมาเป็นเด็กที่แข็งแรงทั้งร่างกายและแข็งแรงทั้งจิตใจได้นั้น "ครอบครัวถือได้ว่าเป็นหน่วยสำคัญที่สุดของการพัฒนา เพราะครอบครัวเป็นหน่วยแรกของสังคม ถ้าครอบครัวมีความสุข เด็กในครอบครัวก็มีความสุข และสังคมก็มีความสุขด้วย ซึ่งตามหลักจิตวิทยาของเด็กพบว่า เด็กนั้นมีความต้องการอยู่สามประการคือ แม่ ความรัก และความปกป้อง"²

การที่เด็กขาดแม่ ขาดความรัก และขาดความปกป้อง ย่อมมีผลต่อพัฒนาการของเด็ก ดังเช่นมีการศึกษาพบว่า "เด็กที่ถูกทอดทิ้งไว้ตามสถานสงเคราะห์ หรือตามโรงพยาบาลตั้งแต่ช่วงเดือนแรกของชีวิต จะขาดการดูแล อุ้มชู พูดยุ้ย และเล่นควยอย่างมาก เด็กเหล่านี้จะส่งเสียงคู้หรือตอบโต้กับบุคคลภายนอกน้อยไปกว่าเด็กที่เลี้ยงในครอบครัวที่อบอุ่น ซึ่งโดยที่จริงแล้วเด็กเหล่านี้ไม่ได้ขาดบุคคลที่เลี้ยงดูแต่ขาดการอุ้มชูสนิหสนม ทำให้

---

¹ สีน้อย เกษมสันต์ ณ อยุธยา, "สข. กับการพัฒนาเยาวชน," ผู้ใหญ่เข้าใจเด็ก (พระนคร : บริษัทราชพิพิชเจเนอรัลจำกัด, 2524), หน้า 3.

² วารุณี ปิงศสันต์, จิตวิทยาครอบครัวและสวัสดิภาพเด็ก, (นนทบุรี : โรงพิมพ์โรงเรียนประชาสงเคราะห์ บ้านปากเกร็ด, 2516), หน้า ๗.

ขาดความสัมพันธ์ต่อบุคคลมากกว่า เพราะผู้ดูแลไม่มีเวลาให้เด็ก ทำให้เด็กหงอยเหงาและไม่มีปฏิริยาตอบสนองเท่าที่ควร³ ฉะนั้น "เด็กที่ถูกทอดทิ้ง เหล่านี้จะมีอาการของโรคขาดแม่ คือ ขาดคนคอยอุ้มชู เลี้ยงดู ให้ความอบอุ่นและให้ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด เด็กจะมีอาการหงอยเหงาขาดความสุข มีอารมณ์เศร้า เลี้ยงไม่โต และอาจกลายเป็นบุคคลที่ไม่มีอารมณ์ตอบสนองผู้อื่น เมื่อโตขึ้นเด็กมักเกรง และมีปัญหาทางเซาวนปัญญา การศึกษา และทางจิตใจ"⁴

นอกจากนี้ จากการศึกษาของจิตแพทย์ และนักจิตวิทยาพบว่า การที่เด็กจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน และเป็นประโยชน์ต่อสังคมนั้นจะต้องได้รับการเลี้ยงดูที่ถูกต้องและเหมาะสมตลอดระยะเวลาของความเป็นเด็ก ช่วงอายุระหว่าง 6 เดือน ถึง 5 ปี นั้น เป็นระยะเวลาที่สำคัญมากที่เด็กจะต้องได้รับความเอาใจใส่ ดูแลอุ้มชู และได้รับความรักพร้อมกับการกระตุ้นด้านสังคม และการรับรู้ ซึ่งจะ เป็นช่วงเวลาที่เด็กจะสร้างพื้นฐานในการพัฒนาอารมณ์ และเซาวนปัญญาต่อไป⁵

ในสภาพที่เป็นอยู่ การทอดทิ้งเด็กตามโรงพยาบาลนั้นมีเกิดขึ้นเสมอด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น คลอดแล้วทิ้ง หรือแม่พามาตรวจที่แผนกผู้ป่วยนอกแล้วทิ้ง เป็นต้น และปรากฏการณ์เหล่านี้จะพบได้มากขึ้น เช่น ในปัจจุบันจากการสำรวจของกรมประชาสงเคราะห์เกี่ยวกับเด็ก

³ วันเพ็ญ บุญประกอบ, "เด็กขาดรัก," ใน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการลักลอบทำแท้งในประเทศไทย, รวบรวมและจัดพิมพ์โดย สุพร เกิกสว่าง (กรุงเทพฯ : ชีระการพิมพ์, 2523), หน้า 148.

⁴ เพิ่งอ้าง, หน้า 144.

⁵ เพิ่งอ้าง, หน้า 151.

ที่ถูกทอดทิ้งไว้ที่โรงพยาบาลทั่วราชอาณาจักรในช่วงเวลาดังแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2518 ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2519⁶ พบว่าจำนวนเด็กที่ถูกทอดทิ้งตามโรงพยาบาลและสถานพยาบาลทั่วราชอาณาจักร มีจำนวนถึง 307 คน ในช่วงระยะเวลาเพียง 1 ปี โดยปรากฏจำนวนความภาคต่าง ๆ ดังนี้

ภาค	ร.พ. ของรัฐบาล	ร.พ. ของเอกชน	รวม
ภาคกลาง	149 คน	7 คน	156 คน
ภาคเหนือ	51 คน	2 คน	53 คน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	50 คน	2 คน	52 คน
ภาคใต้	25 คน	-	25 คน
ภาคตะวันออก	9 คน	12 คน	21 คน

และจากจำนวนเด็กที่ถูกทอดทิ้งในส่วนของภาคกลาง จำนวน 156 คนนั้นพบว่า เป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งตามโรงพยาบาลในกรุงเทพมหานครถึง 125 คน

โรงพยาบาลราชวิถีซึ่งเป็นโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครก็ประสบปัญหาการทอดทิ้งเด็กเป็นอย่างมาก โดยในแต่ละปีจะมีเด็กถูกทอดทิ้งไว้จากสถิติที่ผ่านมามีดังนี้คือ ในปี พ.ศ. 2522 มีเด็กถูกทอดทิ้งไว้จำนวนถึง 35 ราย ในปี พ.ศ. 2523 มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ 41 ราย และในปี พ.ศ. 2524 มีจำนวนเพิ่มสูงมากขึ้นถึง 61 ราย⁷

⁶ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย, โครงการสำรวจวิจัยเด็กที่ถูกทอดทิ้งไว้ตามโรงพยาบาลและสถานพยาบาลทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2518 - 2519.

⁷ สถิติโรงพยาบาลราชวิถี พ.ศ. 2522 - 2524.

ซึ่งจะเห็นได้ว่าจำนวนเด็กที่ถูกทอดทิ้งไว้ตามโรงพยาบาลนี้มีแนวโน้มว่าจะทวีมากขึ้น

เด็กที่ถูกทอดทิ้ง เหล่านี้ถ้านักสังคมสงเคราะห์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลไม่สามารถจะติดตามมารักษาได้ก็จะต้องส่งเด็กเข้ารับการรักษาในสถานสงเคราะห์ของรัฐบาลต่อไป เด็กเหล่านี้จะเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนบ้าน ขาดความรัก ขาดความอบอุ่น เพราะปัจจุบันการให้บริการสวัสดิการสังคมยังคงกล่าวยังไม่พอเพียง ถึงที่ "คณะกรรมการแผนมหาคไทยก็โดยยอมรับว่า ความสามารถในการสงเคราะห์เด็กยังมีข้อจำกัดทั้งค่านงบประมาณ และอัตรากำลังเจ้าหน้าที่"⁸

ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันแก้ไขปัญหาการทอดทิ้งบุตรนี้จึงควรที่จะได้มีการศึกษาสำรวจ เพื่อให้ทราบถึงสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุของความไม่ต้องการบุตรดังกล่าว เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้มาศึกษา วางแผนในการแก้ไข ปรับปรุง หรือริเริ่มบริการที่จำเป็นแก่บุคคล หรือชุมชนใดตรงกับปัญหาและความต้องการ เพื่อเป็นการช่วยจัดหรือลดอัตราการทอดทิ้งเด็กไว้ตามโรงพยาบาลหรือสถานสงเคราะห์ เพราะการได้ทราบถึงปัญหาที่แท้จริงจะสามารถให้การช่วยเหลือได้ตรงจุด และทันต่อเหตุการณ์ มีผลทำให้เด็กได้มีโอกาสอยู่กับครอบครัว บิดา มารดา ช่วยให้มีมารดาได้มีโอกาสเลี้ยงดูบุตร และแสดงหน้าที่ของความเป็นแม่ได้อย่างปกติสุข ทำให้เด็กมีโอกาสเท่าเทียมกับเด็กอื่น ๆ อันจะเป็นการช่วยป้องกันปัญหาสังคมที่จะเกิดขึ้นได้ควย เพราะการที่จะผลิตเด็กที่มีปัญหาถูกทอดทิ้ง เหล่านี้เข้าสู่สถานสงเคราะห์นั้น บางครั้งอาจเป็นการเพิ่มปัญหาให้แก่เด็กมากขึ้น

ฉะนั้นการศึกษาครั้งนี้ จึงมีความต้องการที่จะศึกษาถึงปัญหา สาเหตุ ความไม่ต้องการบุตรของคู่เวรคู่กรรมที่มาจากครรภ์ และที่ภาคลอกในโรงพยาบาล เพราะเป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ประสบปัญหาและต้องการความช่วยเหลือ แม้ว่าคนกลุ่มนี้จะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัญหาก็ตาม แต่ก็ เป็นบุคคลกลุ่มที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่า เป็นผู้ที่มีปัญหาและต้องการความช่วยเหลืออย่างแท้จริง เพราะการที่เราจะช่วยเหลือป้องกันปัญหาการทอดทิ้งเด็ก เราก็ควร

⁸ เอกสารประกอบการจัดทำแผนมหาคไทย กระทรวงมหาคไทย ปี พ.ศ. 2525.

จะได้เริ่มค้นคว้าการศึกษาถึงความต้องการของคนที่อยู่ในปัญหาเป็นหลักก่อน ซึ่งจะสามารถช่วยให้เราไต่ถามถึงปัญหาที่เขาประสบอยู่ และสามารถให้การช่วยเหลือ ป้องกันแก้ไขได้ นอกจากนี้ข้อมูลที่ไต่จากการศึกษาก็อาจจะสามารถนำเสนอ เพื่อให้คนในสังคมและผู้นำที่เกี่ยวข้องไต่ถามถึงสภาพการณั้ปัญหาว่าเป็นอยู่ในลักษณะใด และสังคมควรจะทำเข้ามามีส่วนในการให้ความช่วยเหลืออย่างไรต่อไป

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

จากการที่ไต่ศึกษาถึงสภาพปัญหาการทอคหึ่งเด็กในสังคมไทยปัจจุบันแล้ว พบว่าได้มีปรากฏการณ์การทอคหึ่งเกิดขึ้นเสมอตามสถานที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะตามโรงพยาบาลจะพบว่ามีเด็กถูกมารคาทอคหึ่งไว้ควยวิธีการต่าง ๆ กัน อาทิเช่น ทอคหึ่งบุตรภายหลังคลอดโดยมารคาหนีออกจากโรงพยาบาล หรือ ทอคหึ่งบุตรไว้ที่โรงพยาบาลเมื่อทราบจากแพทย์ว่าเด็กมีอาการป่วยหนักต้องรับไว้รักษาในโรงพยาบาล การทอคหึ่งบุตรเกิดขึ้นโดยมารคาและญาติ จะไม่มาเยี่ยมบุตร ปลดยให้กดาเป็นเด็กถูกทอคหึ่งในโรงพยาบาล ซึ่งสภาพการณั้เหล่านี้เป็นการสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กและสังคมต่อไปอย่างมาก อันเป็นปัญหาที่จะต้องร่วมมือกันแก้ไข เพื่อช่วยมิให้เด็กถูกทอคหึ่งในโรงพยาบาลต่อไป

โรงพยาบาลที่เป็นแหล่งข้อมูลที่น่าสนใจศึกษาเกี่ยวกับปัญหานั้แห่งหนึ่งก็คือ "โรงพยาบาลราชวิถี" ซึ่งเดิมมีชื่อว่า โรงพยาบาลหญิง เริ่มสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2492 ด้วยความริเริ่มของคณะรัฐบาล จอมพล ป. พิบูลสงคราม และได้เริ่มเปิดบริการประชาชนในวันที่ 16 เมษายน 2493 โดยจุฬาราชมนตรีของรัฐบาลสมัยนั้นได้เห็นว่า สตรีมีความสำคัญสำหรับประเทศชาติ ต้องรับภาระหนักจากการตั้งครรภ์และคลอดบุตร จึงได้จัดตั้งโรงพยาบาลเพื่อให้บริการแก่ผู้ยู่สุติกรรมในการคลอดบุตร รวมทั้งการตรวจรักษาหญิงและเด็กที่เจ็บป่วยแต่ต่อมากิจการของโรงพยาบาลได้ขยายกว้างออกไป จนถึงปัจจุบันกรมการแพทย์ได้มีนโยบายให้โรงพยาบาลหญิง เปิดรับตรวจรักษาผู้ยู่ชายควย และให้เปิดรับรักษาผู้ยู่ทั่วไปโดยไม่

จำกัดเพศ วัย ตั้งแต่ พ.ศ. 2514 เป็นต้นมา⁹ และเพื่อให้เป็นการเหมาะสมเป็นที่
 เข้าใจของคนทั่วไป "ในเดือนกุมภาพันธ์ 2520 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาล
 ปัจจุบัน จึงได้โปรดเกล้าฯ พระราชทานนามโรงพยาบาลขึ้นใหม่เป็น โรงพยาบาลราชวิถี
 มาจนถึงปัจจุบัน"¹⁰ และในทุกวันนี้ก็ได้มีผู้ช่วยมารับบริการเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งทางกานสูติกรรม ยังคงเป็นที่นิยมเชื่อถืออย่างมาก โดยในปีหนึ่ง ๆ จะมีผู้ช่วย
 สูติกรรมมาคลอดเป็นจำนวนมาก และในจำนวนผู้ช่วยที่มากลอคก็มีอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มี
 ปัญหาไม่ต้องการบุตร ก็จะเห็นได้จากสถิติดังนี้คือ "ในปี พ.ศ. 2523 มีผู้ช่วยมาคลอด
 เด็กมีชีวิต จำนวน 24,642 คน ในจำนวนนี้มีผู้ช่วยที่แจ้งความประสงค์ว่าไม่ต้องการบุตร
 จำนวน 190 คน และในปี พ.ศ. 2524 มีผู้ช่วยมาคลอดเด็กมีชีวิตจำนวน 23,402 คน
 มีผู้ช่วยแจ้งความประสงค์ว่าไม่ต้องการบุตร จำนวน 187 คน"¹¹

จากสภาพการของปัญหาเช่นนี้ ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า โรงพยาบาลราชวิถีเป็นแหล่ง
 ข้อมูลที่เหมาะสมจะใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาถึง ปัญหา สาเหตุ ความไม่ต้องการบุตร
 ของผู้ช่วยสูติกรรมได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ต้องการทราบถึงลักษณะทางประชากรของผู้ช่วยสูติกรรมที่ไม่ต้องการบุตร
2. ต้องการทราบถึง ปัญหา สาเหตุ คลอดจนบังจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งมี
 ผลให้ผู้ช่วยสูติกรรมไม่ต้องการที่จะเลี้ยงดูอุปการะบุตรของตน

⁹บัญญัติ เชนจรรยา, "โรงพยาบาลหญิง," เวชสารกรมการแพทย์ 21
 4(กรกฎาคม, 2515), หน้า 540.

¹⁰ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 94 ตอนที่ 15, 1 มีนาคม 2520

¹¹สถิติโรงพยาบาลราชวิถี พ.ศ. 2523 - 2524

3. เพื่อศึกษาหามาตรการและกำหนดแนวทางการให้บริการสังคมสงเคราะห์และบริการสวัสดิภาพของครอบครัว และ เล็งให้สอดคล้องตรงตามลักษณะปัญหาและความต้องการของผู้ช่วยผู้พิการที่ประสบปัญหา

4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้และ เรื่องที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะได้ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับรายละเอียด และปรับปรุงแก้ไขให้มีประโยชน์ต่อวิชาการและชุมชนต่อไป

คำนิยามศัพท์

1. ผู้ช่วยผู้พิการ หมายถึง สตรีมีครรภ์ ที่มารับบริการทางการแพทย์ในโรงพยาบาล ทั้งในด้านการฝากครรภ์ การคลอด หรือ ระยะหลังคลอดในช่วงระยะที่แพทย์รับไว้รักษา
2. ความไม่ต้องการบุตร หมายถึง การที่ผู้ช่วยผู้พิการปฏิเสธที่จะไม่รับผิชอบในการเลี้ยงดู หรือ อุปการะบุตรของตน

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษา ปัญหา สาเหตุ ความไม่ต้องการบุตรของผู้ช่วยผู้พิการ ศึกษาเฉพาะกรณีโรงพยาบาลราชวิถี กรุงเทพมหานคร" ผู้ศึกษามีวิธีดำเนินงานและการรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

ก. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คั้งแก่ ผู้ช่วยผู้พิการที่มารับบริการในโรงพยาบาลราชวิถีในกรณี

1. เป็นผู้ช่วยผู้พิการของแผนกผู้ป่วยนอก (O.P.D.) ที่มารับบริการฝากครรภ์ (A.N.C.) ในทุกระยะของการตั้งครรภ์ และประสบปัญหาไม่ต้องการบุตร มีจำนวน 28 คน

2. เป็นผู้ช่วยผู้ศึกรรรมของแผนกสุติ - นรีเวช ทุกคนที่เคยแจ้งความประสงค์ว่าเป็นผู้ไม่ต้องการบุตรในช่วงขณะฝากครรภ์ (A.N.C.) ที่แผนกผู้ป่วยนอก (O.P.D.) และเคยได้รับบริการส่งคมส่งเคราะห์มาแล้วโดยตลอด และขณะนี้อยู่ในช่วงระยะ รอคอดค คอดค หรือ หลังคอดค มีจำนวน 7 คน

3. เป็นผู้ช่วยผู้ศึกรรรมของแผนกสุติ - นรีเวช ทุกคนที่ประสบปัญหาไม่ต้องการบุตรในช่วงระยะที่แพทย์รับไว้รักษา (ระยะรอคอดค คอดค หรือ หลังคอดค) และยังไม่เคยได้รับบริการส่งคมส่งเคราะห์มาก่อนมีจำนวน 3 คน

โดยประชากรจำนวนทั้งหมด 38 คนนี้ เป็นผู้มาขอรับบริการรักษาในช่วงระหว่างวันที่ 15 มกราคม 2526 ถึงวันที่ 15 มีนาคม 2526

ข. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาจากเอกสาร โดยการค้นคว้าจากตำรา วิทยานิพนธ์ วารสาร ตำราบรรยายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้

2. ศึกษาเชิงสำรวจ จากผู้ช่วยผู้ศึกรรรมที่ไม่ต้องการบุตร จำนวน 38 ราย โดย

2.1 ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูลและนำไป Pre-test กับผู้ช่วยผู้ศึกรรรมที่ไม่ต้องการบุตร ณ หน่วยงานส่งคมส่งเคราะห์ ในระยะก่อนที่จะสำรวจจริง เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบสอบถาม

2.2 นำแบบสอบถามซึ่งได้แก้ไขแล้วจากการ Pre-test นำไปสอบถามสัมภาษณ์กลุ่มผู้ช่วยผู้ศึกรรรมที่ไม่ต้องการบุตร จำนวน 38 คน ดังกล่าว

ค. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด และไ้รวบรวมแบ่งออกเป็น

- ข้อมูลและลักษณะทั่วไปของผู้ช่วยผู้ศึกรรรมที่ไม่ต้องการบุตร
- ข้อมูลทั่วไปของคู่สมรส หรือ เพื่อนชาย

- ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลัง ครอบครัว และที่อยู่อาศัยของผู้ป่วย
- ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการสมรส การตั้งครรภ์ การคุมกำเนิด

การทำแท้ง

- ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา สาเหตุ ความไม่ต้องการบุตร
- ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการบริการสังคมสงเคราะห์

แบบสอบถาม (Questionnaire) ทั้งหมดมี 80 ข้อ แบ่งเป็น 6 หมวด

- หมวดที่ 1 ประกอบด้วย ข้อมูล และลักษณะทั่วไปของผู้ป่วยสตรีกรรม จำนวน 8 ข้อ
- หมวดที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลทั่วไปของผู้สมรสหรือเพื่อนชาย จำนวน 9 ข้อ
- หมวดที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ภูมิหลัง ครอบครัว และที่อยู่อาศัยของผู้ป่วย จำนวน 23 ข้อ
- หมวดที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ประวัติการสมรส การตั้งครรภ์ การคุมกำเนิด การทำแท้ง ของผู้ป่วย จำนวน 25 ข้อ
- หมวดที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัญหา สาเหตุ ความไม่ต้องการบุตรครั้งนี้ของผู้ป่วย จำนวน 7 ข้อ
- หมวดที่ 6 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความต้องการการบริการสังคมสงเคราะห์ของผู้ป่วย จำนวน 8 ข้อ

ระยะเวลาในการศึกษา

ใช้ระยะเวลาในการศึกษา ปัญหา และเตรียมโครงร่างงานวิจัยเป็นเวลา 10 เดือน และใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ศึกษาปัญหาจากเอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ การวิเคราะห์ และการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนสรุปผลการวิจัย และเขียนรายงาน

วิจัยทั้งหมดใช้เวลาประมาณ 1 ปี

ข้อจำกัดของการศึกษา

1. เรื่องที่ศึกษา เป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน คำถามบางข้อ เป็นสิ่งที่ผู้ตอบไม่ต้องการให้ข้อเท็จจริง เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับปัญหาส่วนตัว
2. การศึกษาครั้งนี้ได้เลือกใช้ประชากรที่เป็นผู้ป่วยสุติกรรมที่มีปัญหาความไม่ต้องการบุตรกลุ่มหนึ่งของโรงพยาบาลราชวิถี กรุงเทพมหานคร เพียงแห่งเดียว
3. เนื่องจากความไม่พร้อมของข้อมูลในฝ่ายสุติกรรมของโรงพยาบาลแห่งอื่นทำให้การศึกษานี้ไม่สามารถจะเปรียบเทียบลักษณะปัญหาเดียวกันกับโรงพยาบาลอื่นได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวางแผนแก้ไขปัญหาและให้การช่วยเหลือได้ตรงกับเป้าหมาย เป็นการช่วยป้องกันมิให้เด็กต้องถูกทอดทิ้ง เพื่อให้เด็กได้รับความรัก ความเข้าใจ มีโอกาสพัฒนาบุคลิกของตน โดยเติบโตอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของบิดา มารดา และครอบครัวของตนเอง อีกทั้งช่วยให้มารดา และครอบครัว ได้มีโอกาสแสดงหน้าที่บทบาทของตนเองในการเลี้ยงดูเด็กได้ดียิ่งขึ้นต่อไป
2. ข้อมูลที่ได้รับจะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทาง การให้บริการสังคมสงเคราะห์แก่ผู้มีปัญหาความไม่ต้องการบุตรนี้ได้ทันต่อเหตุการณ์ รวมทั้งกำหนดแนวทางการป้องกันปัญหา โดยการแนะแนวทางแก้ไข ปัญหา ให้คำปรึกษา แนะนำบริการสังคมสงเคราะห์ที่มีอยู่ในผู้มีปัญหาทราบ
3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเสนอเผยแพร่ให้คนในสังคมและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องของไ้ทราบถึงสถานการณ์ของปัญหาว่าเป็นอยู่ในลักษณะใด และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือป้องกันและแก้ไข

4. เพื่อเป็นประโยชน์ในการค้นคว้า และเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้และเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องต่อไป

สำนักหอสมุด